

Chr. Hevenberg

PROF. MR. CHR. ZEVENBERGEN.

Een oud spreekwoord zegt: „Een volk dat zijn groote mannen niet eert, en is ze niet weert.”

Het lijkt mij niet juist, gelijk velen doen, het stervensuur te beschouwen als het meest geschikte tijdstip voor het steken van de loftrumpet.

Maar al ware dit zoo, dan zou dat een reden temeer zijn hier enkele woorden te wijden aan Mr. Chr. Zevenbergen bij zijn heengaan van onze Universiteit: *partir c'est mourir un peu* . . .

. . .

Toen Mr. Zevenbergen als lector optrad had de naam Zevenbergen aan de V. U. reeds een goeden klank. Immers zijn slechts weinige professoren onder de studenten zoo algemeen bemind geweest als Prof. Mr. W. Zevenbergen. En al spoedig bleek dat Mr. Chr. Zevenbergen niet alleen denzelfden naam droeg, maar ook in velerlei opzicht dezelfde eigenschappen bezat. Ook hij behoorde aldra tot de meest geziene figuren. Daar komt nog iets bij. Onze lector was aanmerkelijk jonger dan zijn hooggeleerde broeder. Gezond en sportief kon hij zich meer dan deze student voelen met de studenten. Dat is hij geweest, zoowel op het sportveld als op het terrein van de wetenschap, en het ging hem gemakkelijk af. Zijn natuurlijke eenvoud, en de vriendelijkheid waarmede hij ieder tegemoettrad bewerkten dat zelfs de meest schroomvallige hem durfde naderen. En maar al te vaak kwam iemand om raad bij hem: „Chris” was de vraagbaak en de *trait d'union* tusschen docentes en discentes. En dit temeer waar zijn deur altijd voor de studenten openstond en hij, ondanks zijn drukke bezigheden, toch altijd voor hen klaarstond. Nooit klopte men tevergeefs bij hem aan. Dat is door de studenten op

hoog en prijs gesteld, en ongaarne ziet men hem dan ook vertrekken.

. . .

We maken geen aanspraak op volledigheid. Maar ieder zou dit stukje als onaf beschouwen, zoo we na het aangeven van enkele karakteristieke trekken als mensch niet ook enkele regelen over Mr. Zevenbergen schreven als geleerde en docent.

Het is waarlijk geen gemakkelijke taak geweest, die Mr. Zevenbergen aan de V. U. te vervullen heeft gehad. Maar zijn uitgebreide kennis, op zijn leeftijd voorzeker niet alledaagsch, heeft hem in staat gesteld de gekoesterde verwachtingen niet te beschamen. Een helder inzicht maakte hem de beheersching der stof gemakkelijk, en zijn betoog muntte steeds uit door helderheid en scherpe onderscheidingen.

Toen Utrecht zoo verstandig was de huurkoop in koop te doen overgaan, verbaasde dit dan ook niemand. En dat het geen rouwkoop zal zijn, daarvan houden we ons thans reeds overtuigd. Een „her-wissel”, hoezeer ook gewenscht, is dus wel zeer onwaarschijnlijk.

. . .

Mr. Zevenbergen is heengegaan. Voor de V. U. en in het bijzonder voor de juridische studenten beteekent dit een groot verlies. We twijfelen niet of Mr. Zevenbergen zal zich in zijn nieuwe werkring heel spoedig vele vrienden maken. De beste wenschen zijner oud-leerlingen vergezellen hem op zijn nieuwe loopbaan.

M.